

Detæller, at i den Form vilde neppe nogen kommende Regjering fastholde det, saa siger jeg: dette stemmer ogsaa med den hele Belysning, som Flertallet har givet af sit Forslag tidligere og endnu i dette Dieblif, den nemlig, at hvad vi der- ved fastholde, er dets Grundtræk, uden at vi kunne paatage os Ansvaaret for hver Del af Detaillerne. Men det Samme gjælder akkurat om Regjeringens eget Forslag. Jeg tror, at den høitærede Krigsminister med os vil erkjende, at heller ikke enten denne eller en kommende Regjering, naar den var kommen til fuld Erkjendelse af, at de Forsvarsforanstaltninger, som kunne ventes udførte, skulle indskrænke sig til et Beløb af 30 eller 33 Millioner, vilde paatage sig Ansvaaret for at gennemføre Lovforslaget i den Form, hvort det her foreligger. Jeg tror, at den høitærede Krigsminister selv vil give mig Ret i den Betragtning, at, hvad ogsaa det ærede Mindretal har erkjendt, i den Henseende er ligesaa lidt Regjeringens Forslag som Flertallets Forslag at betragte som noget tilfredsstillende afsluttet Hele. Den høitærede Conseilspræsident begyndte med at udtale, at Regjeringen ikke havde villet stille sig paa det Standpunkt at forlange sit Forslag vedtaget eller forkastet i dets Helhed, men at Regjeringen tværtimod havde været villig til at optage en Forhandling, som mulig kunde føre til en Overenskomst. Ja! derom har vistnok Ingen tvivlet. En Fremgangsmaade fra Regjeringens Side som den, at komme til Repræsentationen og sige: dette Forslag skal vedtages eller forkastes en bloc, vilde vistnok være noget saa Uhørt, at Ingen kan ville tillægge nogen Regjering en saadan Mening ligesaa lidt som den, at Regjeringen skulde ville optræde ligeoverfor Folkethinget med den positive Erklæring: vi ville ikke forhandle eller forsøge gennem Forhandling at opnaa en Overenskomst. Det har vistnok heller ikke kunnet falde Noget ind at tillægge den høitærede Regjering en saadan Tanke. Det, der foreligger som Resultat af Udvalgets Forhandling med Regjeringen, viser kun, at Regjeringen ikke har været tilbøielig til at optage en Forhandling paa Grundlag af de Hovedpunkter, som Flertallet maatte anse sig som bundet til ved de afholdte Folkethingsvalg; dette er Resultatet af Forhandlingerne, og Noget ud derover, tror jeg ikke, at man kan lægge deri. Den høitærede Conseilspræsident gjorde dernæst gjældende, at Forslangendet om et afsluttet Hele var selvstændig uberettiget fra deres Side, som overhovedet vilde gaa ind paa at yde Noget til Forsvarsvæsenet. Hans Tankegang var denne: har man først været villig til at bevilge Dette eller Dint, saa har man derved mistet Retten til at sige Nei, naar visse Suppleringer af Forslaget maatte fremtræde, eller naar nye Krav maatte blive stillede. Den høitærede Conseilspræsident vilde kun anerkjende deres Ret til fremtidig at sige Nei,

som allerede nu sige: vi ville overhovedet Intet gjøre. Jeg ser ikke, at denne Betragtning er lovgivt rigtig. Det forekommer mig, at de, der stille sig paa det Standpunkt at ville indenfor en vis Grændse yde en Bevilling til Forsvarsvæsenets Fremme, og som strax i dette Dieblif erklære, at noget Bessentligt derudover vilde de ikke give deres Samtykke til, have, naar den Tid foreligger, da nye Krav blive stillede, selvstændig samme Ret til at sige Nei til disse nye Krav, som de have, der i dette Dieblif sige Nei til overhovedet at begynde paa Noget. Forøvrigt er det vistnok ganske overskødig at indbegaa den Betragtning, at vi her skulde kunne være i Stand til at binde kommende Rigsdage i deres Beslutning. Vi have kun Hjende at have for kommende Rigsdage deres fulde Frihed til at tage deres Beslutning og ikke at vedtage Noget, der foregriber den fremtidige Beslutning. Den høitærede Conseilspræsident gjorde dernæst gjældende, at den af Flertallet foreslaede Dagsorden ingenlunde opfylder det Maal, det Diemed, som Flertallet har angivet for den, nemlig at godkjende Flertallets tidligere Forslag i sine Grundtræk. Jeg maa bestandig lægge disse Ord til „i sine Grundtræk“; thi det forekommer mig, at den høitærede Conseilspræsident glemte disse Ord i sin hele Betragtning. Jeg tror, at man har Ret til at fastholde den Opfattelse, at Flertallets tidligere Forslag netop i sine Grundtræk finder Anerkjendelse ved Vedtagelsen af den foreliggende Dagsorden, og som de Grundtræk, som det her gjælder at slaa fast, forekommer det mig at være selvstændig korrekt fra Flertallets Side først og fremmest at stille de Punkter frem, der være fremstillede som Gjenstand for Valgene i Oppløsningsbrevet, nemlig Spørgsmaalet om Kjøbenhavnns Befæstning med nye faste Værker og Spørgsmaalet om Statten. Disse ere de to Hovedpunkter. Foruden dem foreligger der kun eet til i Dagsordenen, nemlig Spørgsmaalet om det militære Støttepunkt i Sjælland, og denne Tilføielse ud over, hvad Oppløsningsbrevet indeholdt, finder sin fulde Forklaring i den aabenbart stærkt tilfjendbegiøne Billie fra Befolkningens Side under Valgene om, at en saadan Anskuelse maatte finde sit Udtryk i de fremtidige Forhandlinger. Den høitærede Conseilspræsident mente, at vi kun kunde faae denne Opfattelse stadfæstet ved at søge vort tidligere Forslag vedtaget som Ændringsforslag. Den høitærede Conseilspræsident vil imidlertid erindre, at Forretningsordenen ikke tillader noget saadant; et Ændringsforslag vil ikke kunne komme til Afstemning ved Sagens første Behandling her i Salen, og den hele Udsvilling, som er givet i Betænkningen, har jo ført os til det Resultat at erkjende, at en fortsat Behandling af denne Sag ikke har Udfigt til at føre til noget praktisk Resultat. Den høitærede Conseilspræsident udtalte fremdeles, at af de Punkter, som indholdtes i Flertallets tidligere Forslag, var der